

repræsentanten, ved at snakke med den stedlige fagforening, for de jo ved, hvilke medlemmer der går ledige, og hvem der har de kvalifikationer, som vi nu har brug for.

Og det er faktisk noget af det, som jeg er bekymret for at man ville slå i stykker, hvis man åbnede op for sådan et supermarkedslignende discountsystem som det, der tydeligvis er ideen bag det her. Hr. Tom Behnke er den, der i virkeligheden mest ærligt tilkendegiver, at det her skal være i lighed med den mangfoldighed, som findes i supermarkeder og Brugsen. På den måde vil man faktisk udelukke virksomhederne for selv at orientere sig om, hvad der findes af medarbejdere, der har de kvalifikationer, som virksomhederne har brug for.

Vi går alle sammen meget ind for friheden, men den frihed, som vi her taler om, vil vel også være den frihed for den enkelte til at være forankret der, hvor man har mulighed for at få knyttet båndene imellem arbejdsgiveren og arbejdstageren.

Når jeg undrer mig over Det Konservative Folkepartis indstilling til denne sag, så hænger det sammen med, at det udvalg, jeg snakkede om før, og det forarbejde, som hr. Aage Frandsen også pegede på, der førte til det her udvalg, var Dansk Arbejdsgiverforening 100 pct. enig med de øvrige arbejdsmarkedsparter bortset fra FTF om.

Så selv om jeg godt ved, at Det Konservative Folkepartis beslutningskraft ikke er deponeret i Dansk Arbejdsgiverforenings lommer i denne sag, så synes jeg dog godt, at hr. Bendt Bendtsen kunne forholde sig til, hvilket synspunkt helt almindelige små og store arbejdsgivere har om det her, og det er ikke ønsket om tværfaglige a-kasser.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jeg ved ikke, om jeg har påført arbejdsministeren den vildfarelse, at Det Konservative Folkeparti kun varetager interesserne for store og små virksomheder, men vi varetager altså også medarbejdernes interesser her fra talerstolen, og jeg er da fuldt bekendt med DA's holdning til denne sag i den rapport, der foreligger.

Jeg kan jo ikke bruge så megen taletid som arbejdsministeren på det her område, men jeg er nødt til at sige, at det er da fint, at store og små virksomheder er tilfredse med både arbejdsformidlingen, tillidsmanden og den faglige organisation. Men jeg har så meget tiltro til, at den

enkelte ledige medarbejder gerne vil i job igen, og at hvis han mener, han får den bedste service, den hurtigste mulighed for at komme i job igen, så er han da i den a-kasse, der giver den hurtigste vej tilbage til arbejdsmarkedet.

Det, vi taler om her, er jo ikke en flugt fra smedene over til sygeplejerskerne eller over i BUPL eller sådan noget. Det, vi taler om, er jo friheden til at vælge for de enkelte, der gerne vil vælge. Jeg tror på, at de gerne vil arbejde igen, og jeg mener, at de bør have friheden.

Hvis jeg skal stå her og sige, hvad der var Det Konservative Folkepartis politik for 8½ år siden, så kniber det indimellem for mig. Det må jeg erkende, for jeg sad ikke i Folketinget på daværende tidspunkt. Jeg er valgt til Folketinget på nogle holdninger i dag, og det er dem, jeg prøver på at give udtryk for, og det er det, partiet står inde for i dag.

Tom Behnke (FP):

Da jeg tilbage i 1990 blev valgt til Folketinget, så jeg meget frem til, at jeg for første gang skulle træde ind gennem døren til Folketinget. Og det var også sådan, den dag jeg første gang kom ind i Folketinget, efter at jeg var blevet valgt som medlem af Folketinget, at jeg stoppede op nede i forhallen og så stod jeg og ventede. Der skete ikke noget, og det undrede mig meget. Jeg var utrolig skuffet over, at der ingenting skete. Jeg havde set, hvordan hovedsagelig – også andre, men hovedsagelig – socialdemokrater dagen efter, de er blevet valgt til Folketinget, havde set lyset. De ved alt, de ved, hvad der er bedst for hver eneste borger i dette land.

Jeg glædede mig sådan, den dag jeg var blevet valgt til Folketinget, for jeg tænkte, det må jo være skønt at kunne det dér, at man sådan virkelig ved, hvad der er bedst for alle borgere i dette land, og at man kan sidde inde i Folketinget og vedtage den ene lov efter den anden og vide, at det er det bedste. Uanset om der er nogle, der brokker sig, uanset om der er nogle, der er uenige, så ved man med sig selv, at det, man har gjort, er det bedste.

Og når Folketinget har vedtaget, der kun skal være fagspecifikke a-kasser, så er det det bedste, og så er det i øvrigt ligegyldigt, om lønmodtagerne er uenige. De har så bare at indordne sig, for man ved som socialdemokrat, hvad der er bedst for hver eneste borger i dette land.

Det er jo ligesom det, man skal gøre lidt op med. Det, vi taler om her, er frihed, det er frihed til at vælge. Hvorfor er det så, at det er så vig-